

แนวทางการพัฒนาการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในอำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

The Development of SMEs Entrepreneurship in Uthai District of Phranakhon Si Ayutthaya Province

เมธารัตน์ จันทะนี

สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

Email : Metharat18@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในอำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) สภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs 2) การจัดการด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ ด้านการควบคุม ของผู้ประกอบการ SMEs 3) เปรียบเทียบการจัดการของผู้ประกอบการ SMEs จำแนกตามข้อมูลทั่วไป กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 243 คน เครื่องมือที่ใช้ คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าที และค่าเอฟ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ .05 ผลการศึกษาพบว่า : 1) ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการทำธุรกิจคนเดียว ร้อยละ 65.8 ปัญหาด้านแรงงานคือแรงงานหายาก ร้อยละ 41.2 จำนวนทุนจดทะเบียนคือไม่มีทุนจดทะเบียน ร้อยละ 74.1 ต้องการให้หน่วยงานของรัฐบาลช่วยเหลือในเรื่องการลดภาษีหรือการยกเว้นภาษี ร้อยละ 28.8 ปัญหาในการดำเนินกิจการด้านการขยายตลาด ร้อยละ 37.0 และ 2) ข้อมูลระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs พบว่าระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านภาพรวมมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$ และ $S.D. = 0.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่มีระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในระดับมากทุกด้าน และ 3) การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างข้อมูลทั่วไปกับระดับระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs พบว่า ขนาดของสถานประกอบการ รูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย ลักษณะของธุรกิจ ทรัพย์สินถาวร และระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจต่างกัน มีระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs แตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การพัฒนา การจัดการ ผู้ประกอบการ SMEs

Abstract

This research Guidelines for the Development of SMEs Entrepreneurship in Uthai district Ayutthaya province. The objectives are 1) to study the business operations of SMEs 2) to management of SMEs Entrepreneurship in planning, organization, leading and controlling 3) and to Compare the management of the SMEs Entrepreneurship in Uthai district Ayutthaya province based on personal factors. The 243 respondents were sampled and questionnaires were administered. The data were analyzed using frequency, percentages, mean, and standard deviation, to determine significance level of .05. The findings of the research include the following: 1) The Information on the operations of SMEs business found that the majority of the single owner businesses are 65.80 percent. The labor force is rare are 41.20 percent. The share capital is not registered are 74.10

percent. Needs and wants for the government to help in tax reduction or tax exemptions are 28.80 percent. The problems to expand the markets are 37 percent or 2) The management of SMEs entrepreneurs found that the management of SMEs entrepreneurs, in Uthai district Ayutthaya province overall average were at a high level (\bar{X} = 3.74 and SD = 0.70) when considered in details most agree that the management of SMEs entrepreneurs are high in all aspects. Or 3) The test of the difference between the personal factors and the management level of SMEs entrepreneurs found that size of the establishment, form of legal, fixed assets and duration to conduct business are differently same as the management level of SMEs entrepreneurs are different. A significance level of 0.05.

Keywords: Development, Management, SMEs Entrepreneurship.

1. บทนำ

จากวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นตั้งแต่กลางปี 2540 ซึ่งเริ่มจากสถาบันการเงินก่อนจะลุกลามไปสู่ธุรกิจเกือบทุกสาขาทั้งกิจการขนาดใหญ่และขนาดเล็กล้วนได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นด้วยกันทั้งสิ้น วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) โดยเฉพาะภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นภาคการผลิตที่แท้จริงก็ได้รับผลกระทบจากเศรษฐกิจเช่นเดียวกัน กลุ่ม SMEs ล้วนประสบปัญหาขาดสภาพคล่องจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทำให้อำนาจซื้อการบริโภคของประชาชนลดน้อยลงเป็นผลให้กิจการ SMEs ต้องชะลอหรือลดการผลิต การจำหน่ายหรือถึงขั้นปิดกิจการไปในที่สุด โดยกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากที่สุดคือ กลุ่ม SMEs ที่เป็นการรับช่วงการผลิตจากกลุ่มอุตสาหกรรมสนับสนุน ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางที่ใช้เทคโนโลยีที่พึ่งพาจากต่างประเทศ เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ เป็นต้น ส่วนกลุ่ม SMEs ที่พึ่งพาตนเองได้และมักจะใช้ภูมิปัญญาไทยเป็นพื้นฐานมาจากครอบครัวจะสามารถดำรงธุรกิจอยู่ได้ เนื่องจากกลุ่มนี้จะมีความคล่องตัวในเรื่องการจัดการเทคนิคการผลิต การจำหน่าย ซึ่งมักจะมีที่ยึดหยุ่นในการปรับตัว เพื่อรับมือกับภาวะวิกฤติเศรษฐกิจได้ดีกว่า กลุ่ม SMEs ที่รับช่วงการผลิตจากบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่และขนาดกลาง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่ม SMEs โดยทั่วไปก็ยังได้รับผลกระทบจากอำนาจซื้อและการบริโภคที่น้อยลงของประชาชน และมีปัญหาคือสภาพคล่องทางการเงิน ที่กระจายไปทั่วระบบเศรษฐกิจ หากภาครัฐไม่ยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ ผู้ประกอบการ SMEs เหล่านี้ก็จะทยอยปิดกิจการไปเรื่อย ๆ กระทั่งกลายเป็นปัญหาเรื้อรังทางเศรษฐกิจและส่งผลกระทบต่อปัญหา

สังคมในที่สุด จากการที่ธุรกิจขนาดย่อม เป็นธุรกิจขนาดเล็ก มีการลงทุนในการดำเนินงานไม่สูง ทางการค้าเงินธุรกิจส่วนมากแล้วอยู่ในรูปของการดำเนินการภายในครอบครัว โดยมีหัวหน้าครอบครัวทำหน้าที่เป็นผู้จัดการเอง และมีหน้าที่ในการตัดสินใจในการบริหารคน เงิน เครื่องจักร และวัสดุ โดยใช้หลักการบริหาร [1]

ปัญหาเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ซึ่งพอจะสรุปได้ 8 ประการใหญ่ คือ 1) การขาดซึ่งจิตวิญญาณของการเป็นผู้ประกอบการ (Lack of Entrepreneurship) การเป็นผู้ประกอบการจะต้องมีคุณสมบัติหลายประเภท เช่น ความเป็นผู้นำ การกล้าได้ กล้าเสีย ต้องเป็นนายของตัวเอง การรักความท้าทาย รักความเป็นอิสระ มีระเบียบวินัยในตัวเองสูง 2) การจัดการและการบริหารไม่มีประสิทธิภาพ ความสามารถในการจัดการองค์กร การเงิน การบัญชี การตลาด บุคลากร ซึ่งถือเป็นหัวใจหลักของ SMEs 3) การขาดบุคลากรหรือผู้เชี่ยวชาญธุรกิจ SMEs มักจะเริ่มต้นจากความถนัดหรือความชำนาญเฉพาะด้านของผู้ประกอบการ นั้นตั้งแต่เริ่มก่อตั้งและดำเนินต่อไป จนกว่าจะเริ่มเข้าที่เข้าทาง 4) การขาดแรงงานที่มีฝีมือ แรงงานที่มีฝีมือ (Skilled Worker) คือจุดเริ่มต้นของคุณภาพสินค้า ซึ่งพนักงานที่มีฝีมือจะต้องได้รับการฝึกฝน ดังนั้นผู้ประกอบการรายใหม่จึงต้องสร้างและสงวนแรงงานเหล่านี้ให้ได้ 5) ต้นทุนการผลิตสูง การจัดการที่ไม่ดี การผลิตที่ขาดประสิทธิภาพ ไม่มีการใช้เครื่องจักรหรือเทคโนโลยีเข้ามาช่วยจะทำให้ต้นทุนของสินค้าสูง ซึ่งนำไปสู่การเสียเปรียบในเชิงการค้ากับคู่แข่ง 6) การแข่งขันสูงสภาพการเศรษฐกิจและแข่งขันในปัจจุบัน เป็นสาเหตุให้เกิดการแข่งขันกันสูงมากเพื่อความอยู่รอดของธุรกิจของตนเอง ดังนั้นผู้ประกอบการหน้าใหม่ที่เข้ามาในตลาดที่มีการแข่งขันกันสูงจึงมีความ

ยากลำบากในการดำเนินธุรกิจ 7) ประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการบริหารจัดการการผลิตไม่เหมาะสมทำให้เกิดสูญเสียในการผลิตผลผลิตต่ำ ไม่ได้มาตรฐาน ซึ่งนำไปสู่สินค้าไม่มีคุณภาพและไม่สามารถแข่งขันได้ 8) ปัญหาของระบบราชการ ก็เป็นที่ทราบกันดีอยู่ทั่วไปว่า ปัญหาด้านเอกภาพและการประสานงานของหน่วยงานที่รับผิดชอบ ในการส่งเสริมพัฒนา SMEs ก็ต้องมีความสำคัญด้วย ดังนั้นเมื่อเราได้ทราบปัญหาหลักของธุรกิจ SMEs แล้ว ก็จะนำไปสู่การแก้ไขปัญหาและนำไปสู่การพัฒนาต่อไป

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษา “แนวทางการพัฒนาการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในอำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ฉะนั้นผู้ดำเนินศึกษาระบบการจัดการหรือบริหารธุรกิจขนาดย่อมและขนาดกลาง สิ่งที่จะต้องศึกษาในคือด้านการวางแผน การจัดการ การอำนวยความสะดวก และการควบคุมงาน เพื่อเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อเป็นธุรกิจที่มีความเหมาะสม มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสถานการณ์ทั่วไปของประเทศอีกทั้งยังเป็นธุรกิจที่ใช้เงินทุนในจำนวนที่ต่ำ และยังช่วยรองรับแรงงานจากภาคเกษตรกรรมเมื่อหมดฤดูกาลเพาะปลูก รวมถึงเป็นแหล่งที่สามารถรองรับแรงงานที่เข้ามาใหม่เป็นการป้องกันการอพยพของแรงงานเข้ามาหางานทำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ซึ่งช่วยกระจายการกระจุกตัวของโรงงานกิจการในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลไปสู่ภูมิภาค ก่อให้เกิดการพัฒนาความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั้งในส่วนภูมิภาคและของประเทศอย่างยั่งยืนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.2 เพื่อศึกษาการจัดการของผู้ประกอบการ SMEs ด้านการวางแผน ด้านการจัดการด้าน การนำ และด้านการควบคุม ของผู้ประกอบการ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

2.3 เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการจัดการของผู้ประกอบการ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

3. ขอบเขตการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้จำกัดขอบเขตพื้นที่วิจัยเฉพาะ อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.1 ด้านพื้นที่ ผู้วิจัยทำการศึกษาในเขตอำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

3.2 ด้านเนื้อหาการวิจัย ประกอบไปด้วย 1) ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการ SMEs และ ข้อมูลสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs 2) ตัวแปรตาม ได้แก่ การจัดการของผู้ประกอบการ SMEs ประกอบด้วย ด้านการวางแผน การจัดการองค์การ การนำ การควบคุม

3.3 ด้านประชากร คือ สถานประกอบการธุรกิจ SME ในพื้นที่อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีจำนวนทั้งสิ้น 622 สถานประกอบการ

3.4 ด้านระยะเวลา ผู้วิจัยได้ทำการวิจัยเป็นระยะเวลา 1 ปี

4. วิธีดำเนินการวิจัย

4.1 ศึกษาข้อมูล มีผู้รวบรวมเป็นเอกสารเผยแพร่ไว้แล้วและเอกสารทางราชการที่เกี่ยวข้อง อาทิ ข้อมูลจำนวนผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

4.2 การศึกษาข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ ข้อมูลการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามประกอบ ซึ่งจะเก็บจากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

4.3 ทำการแบบสอบถาม แนวทางการพัฒนาการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SME เพื่อนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภออุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยาต่อไป

5. เครื่องมือสำหรับการวิจัย

สำหรับการสร้างเครื่องมือ เป็นการสร้างเครื่องมือการวัดแบบการประเมินค่า (Rating Scales)

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs เป็นแบบสอบถามแบบนามมาตรา (Nominal Scales)

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs เป็นแบบสอบถามแบบนามมาตรา (Nominal Scales)

ตอนที่ 3 ข้อมูลระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs เป็นแบบสอบถามแบบอัตราส่วน (Interval Scales)

ตอนที่ 4 คำถามปลายเปิด ข้อเสนอแนะ

6. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

6.1 ประชากร ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ สถานประกอบการธุรกิจ SME ในพื้นที่ อำเภอกุทญี่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีจำนวนทั้งสิ้น 622 สถานประกอบการ [2]

6.2 กลุ่มตัวอย่าง ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างประชากรที่จะใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีจำนวนทั้งสิ้น 622 สถานประกอบการ โดยการคำนวณตามสูตรของ Taro Yamane [3] ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 243 สถานประกอบการ

7. การวิเคราะห์ข้อมูล/สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้สถิติวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบสมมติฐาน ใช้ค่าที และค่าเอฟ ดังนี้

7.1 ค่าความถี่และค่าร้อยละ เพื่อใช้อธิบายข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs และตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs

7.2 ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ใช้อธิบายค่าเฉลี่ยของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs

7.3 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation : S.D.) เพื่อใช้อธิบายค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของข้อมูลระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs

7.4 การทดสอบสมมติฐานด้วย t-test, One-Way ANOVA) เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

8. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

8.1 ทำให้ทราบถึงสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs อำเภอกุทญี่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

8.2 ทำให้ทราบถึงการจัดการของผู้ประกอบการ SMEs ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม ของผู้ประกอบการ SMEs อำเภอกุทญี่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

8.3 ให้ทราบถึงการเปรียบเทียบการจัดการของผู้ประกอบการ SMEs ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการนำ และด้านการควบคุม ของผู้ประกอบการ SMEs อำเภอกุทญี่ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

9. หน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

หน่วยงานที่สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ ได้แก่ สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา สาขาวิชาธุรกิจระหว่างประเทศ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

10. ผลการศึกษา

10.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs พบว่า ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดย่อม ตั้งแต่ 1-50 คน คิดเป็นร้อยละ 91.8 รูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมายเป็นธุรกิจเจ้าของคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 74.1 ลักษณะธุรกิจเป็นการขายปลีก คิดเป็นร้อยละ 41.2 ที่ดินเป็นทรัพย์สินถาวร คิดเป็นร้อยละ 70.0 ระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจ 11-15 ปี คิดเป็นร้อยละ 54.7

10.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของธุรกิจ SMEs พบว่า ส่วนใหญ่เป็นการทำธุรกิจคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 65.8 ปัญหาด้านแรงงานคือแรงงานหายาก คิดเป็นร้อยละ 41.2 จำนวนทุนจดทะเบียนคือไม่มีทุน

จดทะเบียน คิดเป็นร้อยละ 74.1 ต้องการให้หน่วยงานของรัฐบาลช่วยเหลือในเรื่องการลดภาษีหรือการยกเว้นภาษี คิดเป็นร้อยละ 28.8 ปัญหาในการดำเนินกิจการด้านการขยายตลาด คิดเป็นร้อยละ 37.0

10.3 ข้อมูลระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs พบว่า ระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ด้านภาพรวมมีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.74$ และ $S.D. = 0.70$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าส่วนใหญ่มีระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในระดับมากทุกด้าน

10.4 การทดสอบเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างข้อมูลทั่วไปกับระดับระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs พบว่า ขนาดของสถานประกอบการ รูปแบบการจัดตั้งตามกฎหมาย ลักษณะของธุรกิจ ทรัพย์สินถาวร และระยะเวลาในการดำเนินธุรกิจต่างกัน มีระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

11.อภิปรายผล

11.1 ด้านการวางแผน พบว่า ระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$ และ $S.D. = 0.71$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs มีกำหนดวัตถุประสงค์ในการทำงานอย่างชัดเจน และมีวิธีการที่ทำให้องค์กรบรรลุเป้าหมาย

11.2 ด้านการจัดองค์กร พบว่า ระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.93$ และ $S.D. = 0.75$) ทั้งนี้อาจเนื่องจากการจัดผังโครงสร้างองค์กรที่มีสายการบังคับบัญชาชัดเจน มีการประสานงานกันในแผนกต่าง ๆ และมีการจัดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบแต่ละคนเป้าหมาย

11.3 ด้านการนำ พบว่า ระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.52$ และ $S.D. = 0.66$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการกำหนดทิศทางในการมุ่งใจผู้ได้บังคับบัญชา มีการมุ่งใจให้ทุกฝ่ายทำงานร่วมกันอย่างเต็มใจ และมีการเลือกช่องทางการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพ เป้าหมาย

11.4 ด้านการควบคุม พบว่า ระดับการจัดการของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs อำเภอกุทัย จังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีค่าเฉลี่ยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.70$ และ $S.D. = 0.78$) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการควบคุมให้ภารกิจต่าง ๆ ดำเนินลุล่วงตามวัตถุประสงค์ มีการตรวจสอบและประเมินผลการปฏิบัติงาน มีการกำกับดูแลกิจการต่าง ๆ ให้สำเร็จตามแผน และมีวิธีการจัดการการใช้ทรัพยากรขององค์กรให้เหมาะสม เช่น คน วัสดุอุปกรณ์ เงินทุน เทคโนโลยี เป้าหมาย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรลักษณ์ แก้วใหญ่ [4] เรื่องการบริหารจัดการธุรกิจบริการงานนวดแผนไทย ในอำเภอมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี

12.ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ควรมีการปรับปรุงในเรื่องการวางแผนแนวทางการกำหนดแนวปฏิบัติไว้ล่วงหน้า และมีการกำหนดบุคคลที่จะเป็นผู้รับผิดชอบงานต่าง ๆ รวมถึงต้องมีระบบการสั่งการลูกน้องที่ดี มีการกระตุ้นให้พนักงานใช้ความพยายามทำงานเต็มที่ และมีการปรับปรุงแก้ไขงานให้เป็นไปตามแผน

13.ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาในเรื่องของแนวทางการวางแผนการกำหนดแนวปฏิบัติไว้ล่วงหน้าของผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs ในเขตพื้นที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยา

14. เอกสารอ้างอิง

- [1] บ้านจอมยุทธ, “ผลกระทบต่อSMEs”, สืบค้นเมื่อ 2558, สืบค้นจาก http://www.baanjomyut.com/library_3/extension-1/small_and_mediumenterprises/04.html.
- [2] สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดพระนครศรีอยุธยา, “สถิติอุตสาหกรรม”, จังหวัดพระนครศรีอยุธยา, 2557.
- [3] ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ, “เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา”, กรุงเทพฯ, (พิมพ์ครั้งที่3), 2543.
- [4] วรลักษณ์ แก้วใหญ่, “การบริหารจัดการธุรกิจบริการงานขนาดแผนไทยในอำเภอเมือง จังหวัดสุราษฎร์ธานี”, หลักสูตรบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, 2553.